

BIBLICKÉ ÚKOLY

I. čtvrtletí 1928.

Epištola k Efezským.

Dary 13. soboty (31. března) určeny jsou
pro Afriku.

Vydavatel a nakladatel:

ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI.

Ěpištola k Efezkým.

Úvod.

Po prvé navštívil Pavel město Efesus, když se vracel z druhé své cesty misijní, která jej vedla do Makedonie a Řecka. Efezští bratři a sestry prosili ho, aby u nich pobyl déle; ale on učinil slib, který od něho vyžadoval rychlý návrat do Jerusalema. Tedy rozloučil se s nimi se slovy: »Ale navrátím se k vám opěti, bude-li vůle Boží.« Skut. 18, 21. Později je opět navštívil. Zůstal tentokráte delší dobu. Při tom staly se některé významnější příhody z jeho povšechné činnosti jako misionáře.

Efesus byl město přímořské s obyvateli bezbožnými a hýřivými. Lidé ze všech zemí Páně přecházeli jeho ulicemi. Chrám Diány, ta chloubka města a okolních zemí, byl v největší vážnosti u všeho lidu při Středozemním moři. Do takového pohanského města nesli Pavel a jeho společníci radostné poselství o Ježíši Kristu, a to s takovou mocí, že uctívání vyhlášeného Božstva bylo palně ohroženo. V Efesu byl vykonán první opětný křest, o němž je zmínka v biblickém ději, na který potom následovalo vylití Ducha svatého. Zde též Bůh projevil svou nelibost na sedmi synech kouzelníka Skevy (předního kněze), pro neoprávněné používání jména Ježíšova. Kouzelnické knihy (v ceně asi padesáti tisíc denárů) byly veřejně spáleny, poněvadž mnozí lidé počali veřejně vzývat jméno Ježíšovo. Tak Bůh vyvedl věřící věrnou církev Ježíše Krista z jednoho nejsilnějšího opevnění neboli bašty pohanství.

Pavlova slova na rozloučenou k starším efezkého sboru, které v způsobeném očekávání zjevení Ducha

svalého opustil (u vědomí), že jen okovy a vězení jej očekávají, jsou vzorným příkladem pro křesťanskou oddanost, srdečné žádání i věrné varování synů a dcer Ježíše Krista. Skul. 20, 18—35.

Ze svého vězení nyní apoštol Pavel posílá svůj list tomuto sboru. »Ta klidná doba vězení byla pro Pavla dobou za hloubání se do tajemství Božího. A on poskytuje výlěžek této doby ve svém, zvláště k tomu vhodném okružním listě k Efezským, svým spoluvěřícím, aby je povznesl na svou výši. Vdechuje se z toho listu jako z ovzduší vyšší oblasť duchovní. Pocífuje se liché zánícení ducha modlitebného. Pavel psal v duchu oslavování (kap. 1, 3; kap. 3, 21); co pravil o slávě Boží, ukazuje hlavně jako obsah své přímlyvy (kap. 1, 15; kap. 3, 14). Ize říci, že slojí před takovou převelikou plností Boží milosti a moci, že nemůže najíti dosti slov vhodných, aby vyjádřil své pocity a musil hledati útočiště v modlitbě, aby jim Bůh ráčil zjeviti toto bohatství.

Všude v listě k Efezským je značný rozhled. Nejprve hledíme jako v ústředním hledišti veškerého spasení Božího a vidíme náš zemský život jako maličký oslůvek v nezměrném moři věčnosti (kap. 1, 4. 14). Nahlížíme do hlubokosti lidské bídy a temné propasti království satanova (kap. 2, 1; verš 11; kap. 4, 17; kap. 6, 11), hledíme do výše, do světla nás ozařující blízkosti Boží (kap. 2, 19), do přenesmírné síly Jeho moci a milosti (kap. 1, 19; kap. 2, 8), na Jeho cíle vysoké (kap. 1, 10; kap. 2, 18; kap. 3, 19) a cíle nejvyšší (kap. 1, 6. 12. 14; kap. 2, 7). Vidíme veškerou církev na zemi před sebou jako hlediště, na němž Bůh před zraky vesmíru rozvinuje svou lásku (kap. 3, 10). Jsme povzneseni z úzkých závor stranictví, vidíme zrušenou hradbu, oddělující Židy od pohanů, ano konečně nebeské zástupy spojené se zemskou církví v jedno převeliké království pod hlavou Krista (kap. 1, 10; kap. 2, 15). Jsme povzne-

seni z temné propasli sobectví a navádění žiti pro jiné (kap. 5, 2), zvláště sloužiti věřícím v našem okolí (kap. 4, 16), ba zahrnovali všechny svaté na zemi v soucilství modlívající se lásky (kap. 6, 18). Pohled upírající se do dálky nepřezírá však nejbližších povinností každodenního domácího života, nýbrž slaví jej s velikou střízlivostí do světla Božího, jako vždy Dísno svaté spojuje malé i veliké (kap. 4, 25—32; kap. 6, 1—9).

—oOo—

1. úkol. — 7. ledna 1928. Zač. sob. 16.09.

Vyvolení v Kristu.

Efez. 1, 1—6.

Otázky.

1. Kdo je pisatelem listu k Efezským? Efez. 1, 1.
2. Jak sebe nazývá Pavel v tomto verši? V. 1.
3. Skrze co se stal apoštolem? V. 1. Co tím chce Pavel zdůrazniti? Gal. 1, 15. Pozn. 1.
4. Komu je určen tento list? V. 1. Pozn. 2.
5. Jak zní Pavlův pozdrav k Efezským? V. 2. Pozn. 3.
6. Jaký jest první úkol vykoupených? V. 3, první část; Čím je odůvodněno vzdávání chvály Bohu? V. 3, poslední část; Zjev. 5, 13. Pozn. 4.
7. Co Bůh učinil již před ustanovením světa? V. 4, první část.
8. Který cíl je uložen věřícím skrze vyvolení? V. 4, posl. část. Pozn. 5.
9. Jaká přednost je ve spojení s vyvolením? Či vůle toliko jest při tom rozhodující? V. 5. Pozn. 6.
10. Proč k čemu naše vyvolení (spasení) chce vésti? Jaký význam má pro nás milost Boží v Kristu Ježíši? V. 6. Pozn. 7.

Otázky.

1. Apoštol jest vyslancem. Pavel klade velikou váhu na to, ukázati se jako jeden, který nemluví s lidmi z vlastní moci; on nazývá sebe apoštolem Ježíše Krista, který ho k tomu povolal zvláštním způsobem. Vůle Boží byla určující, a nějaké vykonávání své moci nelze jemu přisuzovali.

2. K »věřícím v Krista Ježíše« náležejí všichni věřící, ať byli živi kdykoliv a kdekoliv. Když Pavel oslovuje členy církve nejprve rčením »svatým«, tedy chce tím označiti Boží spasitelné působení, poměr Boha k lidem, kdežto rčením »věřící« více myslí na lidskou stránku, na lidské stanovisko k Bohu. Věc Boží jest, nás učinili svatými; naše věc, věřiti.

3. V žádné knize bible nemá slovo »milost« tak veliký význam jako v listě k Efezským. Milost znamená přízeň; jest to láska s výsosti se sklánějící a přivělivost Boží. Milost je nezasloužená přízeň. My pozemšťané všichni ji potřebujeme, ale nikdo si nemůže činiti na ni právo; Bůh není ji nikomu dlužen. Nikdo si ji nemůže koupiti; Bůh však ve své šlědrosti nám ji daruje. Řím. 3, 24.

A »pokoj«. Naše tělesná přirozenost je v nepřátelství s Bohem, nepodřizuje se Duchu Božimu, jest otrokyni hříchu. Ale Kristus nesl náš hřích, zemřel místo nás a prolo je našim »pokojem«. Efez. 2, 14.

4. Jest to myšlenka povzbuzující, víme-li, že Bůh jest, který žehná a svého požehnání chce i nám uděliti. Co náleží k tělesnému životu, v lom Stvořitel i pohanům a nevěřícím neodpírá své šlědrosti. Ale tulo je v bibli řeč o duchovních požehnáních. My někdy můžeme se obejti bez časných požehnání, která pro krátkou dobu mají naši sousedé. Boží úmysl však pro nás lýče se duchovních a věčných požehnání, z nichž ani jedno není vynecháno. Těchto duchovních a věčných požehnání

dostává se nám skrze Ducha Božího, který je v nás. »Jesližef pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není Jeho.« Řím. 8, 9.

»V nebeských věcech.« Všecky naše naděje a všechna očekávání pro budoucnost záležejí ve věcech, kterých dostává se nám s nebe a vedou k nebi.

5. To, co při člověku má trvalou hodnotu, není bohatství nebo krása, sláva nebo moc, vychování nebo poslavení, nýbrž smýšlení, jeho osobitá povaha mravní. Tu Bůh uzná, pouze to jediné má trvání při nás. 1. Jan 2, 17; Jerem. 9, 23. 24. Takoví mužové a lakové ženy dostanou jméno, které je výrazem té osobité povahy mravní, kterou Bůh v nich chtěl vyvinouti. Vytrváme-li až do konce u víře ve škole Božího vychování, tedy bude nám uděleno nové jméno pro veškerou věčnost. Zjev. 2, 17. Ale pakli nevytrváme u víře, tedy bude naše jméno vymazáno. Zjev. 3, 5. Avšak pomýšlení, že skrze Boží lásku jsme povoláni, abychom byli bytostmi hodnými věčného trvání, mělo by nás povzbuzovati a pobádati v úsilí, bychom došli tohoto cíle.

6. S otázkou vyvolení nebudem se trápit. Tolik je jisté, že Bůh nechce, aby někdo zahynul. O nějakém předurčení k zatracení nemůže býti žádná řeč. »Zdaliž soudce vši země neučiní soudu?« 1. Mojž. 18, 25; Izai. 45, 22; Ezech. 33, 11. Každý, kdo se obrátil, ví, že počátek jeho stavu křesťanství nezáleží v jeho vůli, nýbrž v Boží. Naše vyvolení především jeví ráz misijní: Bůh nás vyvolil, abychom Ho oslavovali a obznamovali s Jeho poselstvím ty, kteří ještě nic o něm nevědí, aby i oni se obrátili a připojili se k lidu Božímu.

7. Nejsme přijati »pro naše skutky spravedlnosti, které jsme činili, nýbrž podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození a obnovení Ducha svatého, kterého vylil na nás bohatě skrze Ježíše Krista, Spasitele našeho.« Tit. 3, 5. 6.

2. úkol. — 14. ledna. Zač. sob. 16.16.

Vykoupení skrze Krista.

Efcz. 1, 7—14.

Otázky.

1. V kom a skrze co máme vykoupení? V. 7, první část. Pozn. 1.
2. V čem nejprve záleží vykoupení? V. 7, poslední část. Pozn. 2.
3. Co může říci dítě Boží o přijetí milosti? V. 8, první část. Čím se to zjevuje? V. 8. posl. část; Kolos. 1, 9. Pozn. 3.
4. Co nám Bůh oznámil ve své milosti? V. 9.
5. Co bylo jako určující pro božské zalíbení? V. 9, posl. část. Pozn. 4.
6. V čem se měl vyvrcholili Boží úmysl? V. 10. Pozn. 5.
7. Čeho se nám dostává skrze Boží úmysl Jeho lásky? V. 11, první část. Pozn. 6.
8. Co opět i zde bylo určující? V. 11, posl. část. Pozn. 7.
9. Proč Bůh daruje nám tuto účast na slávě svého úmyslu? V. 12. Pozn. 8.
10. Jakým způsobem jsme nabyli důvěry ke Kristu? V. 13, první část. Pozn. 9.
11. Co můžeme pokládati za záruku našeho spasení? V. 13, posl. část. Pozn. 10.
12. Proč jak je pojmenován dar Ducha svatého? V. 14. Pozn. 11.

Poznámky.

1. »V Něm.« V Kristu, v tom jednorozeném Synu, Božím, máme vykoupení. On skrze obětování svého života na kříži nás vykoupil. »Kromě Syna Božího nikdo nemohl dokonati naše vykoupení, neboť toliko jednorozený Syn, který byl v lůně Otce, mohl nám Jej zjevití. Toliko ten, který sám znal výšku i hloubku lásky Boží, mohl zvěstovati světu takovou lásku. Jen přenesmírná

oběť, kterou Kristus přinesl za padlé lidstvo, jevila se jako vyjádření lásky nebeského Otce k padlému pokolení lidskému.« »Cesta ke Kristu,« str. 8. 9.

2. »Pokorné a zkroušené srdce, naplněné pravým pokáním, zná lásku Boží a dovede ocenili oběť z Golgoty. A podobně, jako syn vyznává svou vinu milujícímu otci, tak i opravdu kající duše vyznává své hříchy Bohu.« »Cesta ke Kr.«, str. 42. 1. Jan 1, 9. Vykoupení znamená tedy odpuštění všech našich přestoupení, úplné očistění od našich hříchů a ospravedlnění všech na milost přijatých hříšníků. Izai. 1, 18.

3. Řčení »rozhojnil k nám«, lze obrazně přirovnati rozlévající se řece. Tak se Hospodin zjevil Mojžíšovi. II. Mojž. 34, 6. Boží milost se rozmohla. II. Kor. 4, 15. Svého Ducha vylil na nás bohatě, t. j. v hojnosti. Tit. 3, 6. Bůh jest hojný k odpuštění. Izai. 55, 7. A kde se rozhojnil hřích, tu ještě více se rozhojnila milost. Řím. 5, 20; Efez. 3, 20; 2. Petr. 1, 11.

4. Bůh neponechává nic náhodě. On naopak má veliký a povšechný cíl, nejen pro tuto zem, nýbrž pro veškerý svět, i když se nám zdá mnohé bezúčelné. Je pak lřeba pamatovati na slova Ježíšova: »Nepřítel člověk to učinil.« Je to salan, který všelijak usiluje zkřížiti Boží úmysly. Ale veškerý čas, všechna moc i moudrost jsou v rukou Božích. Kdo může v trpělivosti čekati, tomu budou zjeveny moudrost i láska Jeho úmyslu. Ještě než s touto zemí projevil svůj úmysl, bylo již Jeho rčení: »Já jsem Hospodin, a není žádného více.« Izai. 45, 5. A Všemohoucí vykoná svůj úmysl, který se bude shodovati s Jeho dobrou a milostivou vůli otcovskou.

5. »V dokonání plnosti času.« Úmysl Boží směřuje k tomu, jak se Jeho povšechné uložení má ulvárniti v plnosti času, t. j. v posledním čase,« který nastal, když se Kristus stal člověkem. Boží úmysl spasitelný směřující k vykoupení člověka vznikl z dobrovolného úmyslu Bo-

žih. Nyní apoštol se zmiňuje o lom, k čemu vlastně směřoval úmysl Boží při díle vykoupení. K uskutečnění Božího uložení bylo třeba zvláštního připravení, které směřovalo k lomu, aby všechno bylo shromážděno v Kristu. On měl být nejen smírcem lidí, nýbrž i prostředníkem mezi nebem a zemí, obnovitelem původního souladu světa. Pro jednohokaždého jednodlivě je tedy nejdůležitější, aby věděl, že skrze Krista jest zahrnut v tento úmysl Boží. Pro víru jest toto tajemství rozluštěno, »Kristus ve vás, ta naděje slávy«. Kolos. 1, 27. Odevzdáš-li se Jemu zcela, tedy učiní tě k chvále slávy milosti své. Jistě podivuhodné tajemství, které známe! Všecky cenné věci této země nemohou se rovnati lomu to věčnému pokladu.

6. Každá náklonnost k hříchu, všeliká nedokonalost, která na zemi ještě na nich lpěla, byla krví Kristovou smyta, a lesk Jeho slávy, který bude nad lesk slunce, bude jim údělem.« »Cesta ke Kristu«, str. 142.

7. Nám není možné, abychom z vlastní síly unikli propasli hříchů, do níž jsme upadli. Naše myšlení jsou zlá, a my sebe nemůžeme změnit. . . . Nejprve musí v srdci působiti jistá moc, musí přijíti s hůry nový život, nežli se člověk může obrátit od hříchů k svatosti. Touto mocí jest Kristus. Toliko Jeho milost může opět oživit mrtvé síly důševní a vésti je k Bohu, k dokonalé svatosti.« »Cesta ke Kr.«, str. 13. 14.

8. »Sláva Boží zjevena v lidské podobě bude lidem tak úzce spojovali s nebem, že ušlechtilost, zdobící vnitřek chrámu vidina bude v jednékaždé duši, v které Spasitel přebývá. Lidé budou skrze tuto slávu uvnitř přebývajícího Krista přitahováni, a v proudu chválení i díky činění se strany mnohých duší, které tímto způsobem budou získány pro Boha, bude se rozmáhati sláva tohoto velikého Dárce.« »Gleichnisse«, str. 414.

9. »Slovo pravdy.« Důležitost božského slova nemůže dost býti zdůrazněna. Jest to skutečně živé slovo. Kristus praví: »Já jsem cesta, pravda i život.« Skrze tuto pravdu v Slově jsme posvědčeni. Jan 17, 17. Pán praví mimo to: »Slova, kteráž já mluvím, Duch jsou a život jsou.« Jan 6, 63. Pravda jest život a moc. Základem pravdy jest živé slovo pravdy, poselství.

10. Pečeť znamená, že skutečné obrácení nastalo. »Ti, kteří Krista vidí v Jeho pravé osobité povaze a přijímají-li Ho do svého srdce, mají život věčný. Skrze Ducha přebývá Kristus v nás, a věrou přijatý Duch Boží jest počátkem věčného života.« E. G. W.

11. Dar Ducha svatého jest závdavkem, který je nám i zárukou účasti na dědictví. Tento dar je vnitřní pečeť víry nové smlouvy, jako obřízka byla vnější pečeť zákona staré smlouvy. Skrze zapečetění nám Bůh osvědčuje, že máme právo s naší věrou a náležíme k jeho dílkám; neboť pečeť bývá zjištěno právě od nepravého. Duch Boží je nám však zárukou budoucího spasení. On je závdavkem všeho toho, co nám jednou u věčnosti bude darováno.

—○○○—

3. úkol. — 21. ledna. Zač. sob. 16.28.

Prosba za církev.

Efez. 1, 15—23.

Otázky.

1. Jaké uznání mohl apoštol projevit církvi? V. 15. Pozn. 1.
2. Co způsobuje tento krásný slav církve u apoštola? V. 16. Pozn. 2.
3. Které požehnání vyprošuje Pavel pro bratři a sestry? V. 17. Pozn. 3.
4. Oč prosí Pavel mimo to pro církev? V. 18, první část. Pozn. 4:

5. Jaký úspěch přináší osvícené srdce? V. 18, druhá část.
6. Ke kterému poznání napomáhá nám mimo to osvícené srdce? V. 19. Pozn. 5.
7. Na kterém příkladu je nám znázorněno působení božské moci? V. 20.
8. Co taková moc způsobí při věřících? Řím. 8, 11. Pozn. 6.
9. V jaké míře skrze moc svého Otce jest Kristus vyvýšen? V. 21.
10. Proč to také mohl Pán Ježíš říci svým učedníkům? Mat. 28, 18—20.
11. Vylič kromě toho vítězství Kristovo! Verš 22, první část; 1. Kor. 15, 23—28.
12. V jakém poměru je Kristus ke své církvi? V. 22, posl. část. Pozn. 7.
13. Jakým způsobem Bůh pocílil svou církev? V. 23. Pozn. 8.

Poznámky.

1. »Nic nerozlišuje více víru než účinnost v lásce.«
»Nejsou-li lidé spojeni jen mocí vlastního zájmu, nýbrž skrze lásku, tedy ukazuje se působení vlivu, který má převahu nad všelikým vlivem lidským. Kde nalezneme takovou jednotu, tu máme důkaz pro to, že obraz Boží v člověku jest obnoven, že jsou jemu vštípeny nové zásady životní.« E. G. V.

2. Ježto Pavel bezpochyby mnoho se modlíval za úspěch radostného poselství v celém světě, činí přece zmínku o Efezských při své modlitbě zejména, projeviv tím svou zvláštní k nim přichylnost.

3. Pavel především se zvláštním důrazem praví »Bůh, Otec.« Opět a opět užívá výrazu »Otec«. Tím, že jsme byli přijati jako děti, stal se Bůh naším Otcem a Ježíš naším nejstarším bratrem. Jaké jest to přece společenství a příbuznost! »Ducha zjevení, abyste Ho poznali. Boha poznali, jest skutečně moudrost. Bohu roz-

uměti, poznávají Jeho přívělivost, lásku, spravedlnost, znamená více než zemskou moudrost, jest drahocennější než zemská moc a zemské bohatství. Jerem. 9, 23. 24. Pravá moudrost započiná bázni Boží. Job 28, 28; Jan 17, 3.

4. »Osvícené oči mysli vaší.« Albrecht přeložil: »Jsou oči vašeho srdce dobře osvícené.« Toto rčení nalezneme jen jednou v novém zákoně, právě v tomto místě. Jest to slovo zvláště důležité. Je tomu skutečně tak, člověk jde tam, kam ho srdce láhne. Láska je silnější než rozum: přichylnost a dobromyslnost mají vliv na lidské počínání více než vědění a pouhý rozum.

5. »Nesmírná velikost moci Jeho.« Věřící má věděti, jak veliká jest moc našeho Boha, který nám dal tak slavnou naději. Jen osvícené oči mohou poznati a oceniti, jak veliká jest naše bída proli té moci našeho Boha; nejen veliká, nýbrž přehojná. Velikost jeho milosti jest nám, Jeho dílkám, dána k použití. Jsme třeba slabí, doslovně »bez moci«, ale s Ním a v Ném jsou naše vyhlídky velmi plné zaslíbení; s převelikou mocí a pomocí Bůh odpovídá na naši víru.

6. »Satan nemůže mrtvé držeti v hrobě, prikazuje-li jim Syn Boží, aby vstali k životu. On také nemůže žádnou duši držeti v duchovní smrti, přijala-li u víře živá slova Kristova. »Probuď se ty, kdož spíš, a vsaň z mrtvých,« Praví Pán ke všem, kteří jsou mrtví ve svých hříších. Toto slovo znamená život věčný.« E. G. W.

7. »Církev má Krista za základ; ona má Krista býti poslušna jako své hlavy... Na žádnou lidskou bylost nemůžeme se spolehnouti jako na vůdce. Skalou naší víry jest živá přítomnost Kristova ve své církvi. Na to i nejslabší může se spolehnouti; a ti, kteří se mají za nejsilnější, osvědčí se jako nejslabší, nebudou-li míli Krista za svou sílu.« E. G. W.

8. »Kteráž jest Jeho tělo,« plným výtwarem Toho, kterýž všecko ve všem přivádí k plnému výtvaru.« (Menge.) Pán má lid, lid vyvolený, svou církev, kteráž je jeho vlastní, kterou On v hříchu zapleleného a odbojného světa si váží jako pokladu pravdy, v níž není žádné jiné panování, žádný zákon jiný uznáván než Jeho... Úcta k Bohu má býti jasně a palrně před světem od církve projevována, a žádného přikázání, které by bylo v rozporu s některým přikázáním Božím, církev nesmí býti poslušna.« E. G. W.

—○○○—

4. úkol. — 28. ledna. Zač. sob. 16.39.

Z mrtvosti k životu.

Efez. 2, 1—10.

Olázky.

1. Jakou změnu způsobila víra v Pána Ježíše? V. 1. Pozn. 1.
2. V jakém stavu jsou ti, kteří jsou mrtví skrze přestupování a hřích? Efez. 4, 18.
3. Pověz jaký byl způsob života lakových osob v minulosti! Kdo je ovládal? V kom až dodnes provádí své působení? Efez. 2, 2.
4. Který odstrašující obraz rysuje apoštol mimo to o našem životě v minulosti? V. 3.
5. Přes to však, jak se k nám měl Bůh? V. 4.
6. Co skrze svou tvůrčí moc v Kristu při nás způsobil? Jako co výslovně je vylíčeno toto vysvobození? V. 5. Pozn. 2.
7. Jaký div vykonal Bůh na každém obráceném? V. 6. Pozn. 3.
8. Jaký je nejvyšší cíl Boží, který se jeví při Jeho díle vysvobozujícím? V. 7. Pozn. 4.
9. Co i dítku Božímu ještě není plně zjeveno? 1. Kor. 2, 9. Pozn. 5.

10. Za jaké označuje Pavel opět dílo Boží při lidech? V. 8. Pozn. 6.
11. Z jaké příčiny je nám odňala každá možnost, abychom něčím přispěli ke svému vykoupení? V. 9.
12. Či slovoření jsou všechny dílky Boží? Jaká jest tedy jejich úloha? V. 10. Pozn. 7.

Poznámky.

1. V překladě od Albrechta se čte: »Také vás (Bůh s Kristem oživil). Byli jste mrtví skrze přestupování i hříchy.« Myšlenka živoťa jest převzata z kapitol 1, 20. Pán Ježíš žije, a On nyní přivedl tě ze smrti (z mrtvosti) hřtchu k živoťu.

2. »Proměna naší osobité povahy mravní jest potvrzením před světem, že Kristus v nás přebývá. Duch Boží způsobuje v duši nový živoť, uvádí myšlenky a přání ve shodu s vůlí Kristovou, krátce: vnitřní člověk je přeměněn v obraz Boží. Slabí a bloudící lidé zjevují světu vysvobozující moc milosti Boží tím, když se vyvíjejí v zdárné a vyrovnané osobité povahy mravní.« E. G. W.

3. Skrze milost Kristovu stali se apoštolé tím, čím byli. Pravá pokora a opravdová modlitba přivedly je ve společenství s Kristem. Když s Ním pohromadě (pospolu) seděli, bylo to, jakoby byli na nebeských místech. Svých povinností k Němu byli si vědomi. Pilni jsouce modliteb, opravdově se připravovali na přijetí Ducha svatého a potom neustávali ve své činnosti duchovní, cítilice na svých srdcích odpovědnost za duše, byli naplněni svatou horlivostí, nésti vítězství kříže do veškerého světa.« Svěd. str. 32. .

4. Sestra White pravila kdysi, že »těch 144.000 budou mít přednost moci navštívili jiné světy a obdivovali se slovoření Božímu.« »Ze tomu tak je a že vykoupeným bude dáno pohleděti na to, co milost Boží může učiniti z hříšníků, vysvítá z následujícího místa: »Ze všech slovo-

řených bylostí poznali jen vykoupení skutečný boj s hříchem ze své vlastní zkušenosti; oni pracovali s Kristem, vstoupili do společenství Jeho utrpení, což i sami andělé nemohli učiniti. Nemají-liž pak vydali svědectví z plného poznání vykoupení, jako o něčem, co má cenu pro neпадlé bylosti?» »Erziehung«, str. 316.

5. »Neobyčejně veliké bohalství milosti a dobroli-
vosti Boží nemůže i dílku Božimu nyní ještě býti plně zjeveno, ne pro to, že by Bůh jemu loho chtěl odepřítí, nýbrž pro tu příčinu, pro tože divy věčné slávy lidský rozum nemůže ještě pochopiti. Bude nám jistě působiti radost ve věčnosti, budou-li nám zjevovány den po dni, rok po roce nové divy, nové poklady, nové krásy Boží lásky. Vykoupení bude vědou pro věčnost.

6. Vykoupení jest dobrovolný dar Boží. Řím. 3, 24. Hlavní myšlenka v našem dosavadním uvažování listu k Efezským je ta, že přeměna naší osobité povahy mravní, vykoupení skrze krev Kristovu, odpuštění hříchů, bohalství Jeho milosti, zapečetění Duchem svaým, všecko lo jsou dary, které v tom jednom daru, Pánu Ježíši, nám jsou uděleny skrze víru. Všecko lo je míněno, když je řeč v Pismě svaém o daru Božím.«

7. Dobrými skutky nemůžeme si nikdy spasení koupiti, ale ovšem jsou důkazem naší víry, která skrze lásku je činná a očišřuje srdce. Avšak ač věčné spasení naší zásluhou není, přece bude naše odplata na nové zemi podle skutků, které jsme mohli činili skrze milost Kristovu.« E. G. W.

5. úkol. — 4. února. Zač. sob. 16.52

Jedno v Kristu.

Efez 2, 11–22.

Otázky.

1. Nač Pavel připamatovává Efezské, když jim byl ukázal jejich vyšší stav? Jak byli od Židů opovržene nazýváni? V. 11. Pozn. 1.
2. Jak vylíčil apoštol bídu člověka před obrácením? V. 12. Pozn. 2.
3. Čím toliko sláváme se blízcí Bohu? V. 13. Pozn. 3.
4. Čím se Kristus stal pro věřícího? V. 14, první část. Pozn. 4.
5. Jaký výsledek způsobila smrt Kristova? V. 14, střední část. Pozn. 5.
6. Jakým způsobem Kristus učinil konec nepřátelství mezi Židy a pohany? V. 14, poslední část. Pozn. 6.
7. V čem záležela ta hradba mezi Židy a pohany? V. 15, první část. Pozn. 7.
8. K jakému výsledku vede toto zrušení nepřátelství? V. 15, poslední část. Pozn. 8.
9. Jak vylíčuje Pavel kromě toho působení oběti Kristovy? V. 16. Pozn. 9.
10. Které tedy poselství může býtli světu zvěstováno? V. 17. Pozn. 10.
11. Proč je poselství o kříži radostným poselstvím? V. 18. Co to znamená pro věřící? 1. Kor. 12, 13; Gal. 3, 28.
12. V čem nyní záleží zvláštní požehnání a znamenitá přednost lidí věřících Kristu? V. 19.
13. Jaký je základ duchovního chrámu? V. 20. I. Kor. 3, 11.
14. V jakém poměru jsou živé kameny k sobě navzájem? V. 21. 22. Pozn. 11.

Poznámky.

1. Židé pohlíželi na příslušníky jiných národů pohrdavě jako na lidi, kteří, nejsouce účastní obřizky, byli od nich pokládáni takřka za psy, stojící mimo smlouvy zaslibení, lěch zaslibení, která Bůh dal Abrahamovi; ale oni sami byli obřezaní, vyvolení, měli se za účastníky této smlouvy. I. Mojž. 17, 1—14. Ale v listě k Římanům (kap. 4, 9—11) je jasně ukázáno, že Abrahamovi byla jeho víra počtena za špravedlnost, když ještě nebyl obřezán. Obřizka byla pouze zevním znamením a co přinášelo požehnání, byla toliko víra v Boha.

2. Tento text je podepřením učení, že Bůh přebývá v každém člověku. Bída neobrácených záleží v tom, že jsou bez Boha a bez naděje. Z této přehrozně propasti beznadějnosti nás Bůh vytáhl. Nemáme-liž proto nyní ještě více než dosud konali misii, abychom každého člověka učinili účastným tohoto požehnání v Kristu!

3. »Jen jedna je moc, která může učiniti přítrž tomu srdce lidského lpění na hříchu, to jest moc v Kristu. Jen krev toho Ukřížovaného může nás očistiti od hříchů. Jeho milost toliko uzpůsobuje nás, odporovali náklonnostem naší padlé (porušené) přirozenosti a jí přemoci.« »Svěd.« odd. 8, str. 291.

4. »Hřích zničil pokoj. Dokud vlastní já není potlačeno, není pro nás žádného pokoje. Žádné moci lidské není možné ovládnouli vášně lidského srdce. My sami jsme proti nim bezmocni, jako uředníci byli bezmocni proti zuřící bouři na moři. Ale Ten, který mohl přikázati vlnám Galilejského moře, aby se ulíšily, přináší pokoj i každé duši.« E. G. W.

5. »Bůh neuznává žádného rozdílu, ani se zřením na národnost ani na plémě ani na slav. Vždyť On je Stvořitelem veškerého lidstva. Skrze Stvoření byli lidé jednou rodinou, skrze vykoupění

Chude opět obnovena
v Sázavě

KNIHOVNA

taťo jednola. Kristus přišel, aby odňal všeliký rozdíl a každé duši otevřel přístup k trůnu Božímu. Jeho láska je tak veliká a tak hluboká, že jí nic nemůže odolati. Ona vysvobozuje z vlivu satanova, jehož oklamáváním tak mnozí podlehli, a přináší duši v dosah božského panování. V Kristu není ani Žid ani Řek, ani služebník, ani svobodník.« E. G. W.

6. Člověk přirozený ve svém těle nemůže zabrániti tomužto nepřátelství proti Bohu; ono je částí jeho přirozenosti. Ono je spleteno s každou nitkou jeho života. Ale Kristus se stal tělem a krví (Žid. 2, 17.), ze semene neboli polomstiva Davidova podle těla (Řím. 1, 3.); v těle se setkal s nepřátelstvím, přemohl je, a tělesné smýšlení bylo navždy zkroceno.

7. »Zápis, který záležel v uslanoveních.« Efez. 2, 15; Kolos, 2, 14. Zákon Židů obřadní a občanský, který Bůh jim dal, aby je jako lid svalý oddělil a uchoval, byl zpřevrácen rabínským vykládáním nesprávným, posiloval židovská knížata v jejich sobecké domýšlivosti a vedl ku pohrdání všemi těmi, kteří byli mimo chránici hradby, tak že skrze tuťo farizejskou domýšlivost povstala znetvořenina zákona obřadního, jsouc vhodným znamením tělesného smýšlení Židů. Ale když v oběti Kristově stín se setkal s podstatou, byla navždy vyplněna úloha zákona obrazného neboli odstínového, padla stěna ohrady tohoto zákona obřadního a byla odňata, protože už neměla žádného účelu, protože se stala neprospívající neboli neužitečnou.

8. Všichni ti, kteří věří v Krista, stávají se jedno tělo v Něm. Toto tělo jest Jeho církev, On pak je její hlavou. V Něm Židé i pohané, služebníci i svobodníci stávají se jedno, protože jejich obnovený stav pochází od jednoho, od Pána Ježíše Krista. Vyslyšení modlitby Ježíšovy (Jan 17, 21—23) je možné jen skrze Jeho smrt a v Jeho životě opět stvořujícím.

9. »Byl lo salanův úmysl způsobili věčné rozdělení mezi Bohem a lidmi; ale skrze Krista jsme úžeji spojeni s Bohem, než tomu bylo dříve. Ježto Spasitel vzal na sebe lidskou přirozenost, spojil se s člověčenstvím skrze závaznost, která nikdy nemůže býti roztržena.« E. G. W.

10. »On, který mohl vlny Galilejského moře uklidniti svým příkazem, promlouvá slovo pokoje pro každou duši.« »Pravého pokoje nemůžeme dosíci, budeme-li zásady Boží pokládali za bezvýznamné. Nikdo nemůže býti věrný svému přesvědčení, aniž by nezbudil odpor.«

»V srdci Kristově, kde byla úplná shoda s Bohem, byl i úplný pokoj. On se necítil nikdy nějakým schválním povznesen ani skrze hanění neb zklamání skličén.« E. G. W.

11. Kristus, ten pravý základ, jest živým kamenem; Jeho života dcstává se všem, kteří na Nĕm jsou stavĕní. Kameny spojují se v jedno se základem, neboť pospolitý život přebývá v celku. Tu stavbu nemůže zničiti žádná bouře; neboť všecko, co sdílí život s Bohem, s Ním také všecko přelrvá.« »Myšlenky s hory prohlášených blahoslavenství«, str. 163. Jest pro nás převelmi důležité věděti, náležíme-li skutečně k duchovnímu chrámu, jestli jsme přijali Jeho povahu čili nic. Od věčnosti byl úmysl Boží, že každá bylost stvořena měla býti chrámem pro přebývajícího v ní Stvořitele. »Hříchem ztratil člověk tu přednost. Jsa zalemnĕn a poskvrnĕn zlým, nezjevovavala se v Jeho srdci již sláva božského Stvořitele. Ale lím, že se Kristus stal človĕkem, je skutečně dojílí nebeského cíle a je vyplnĕn božský úmysl. Bůh přebývá v človĕku skrze Ducha a skrze Jeho vysvobozující milost stává se lidské srdce opĕt Božím chrámem.« E. G. W.

6. úkol. — 11. února. Zač. sob. 17.05.

Jeden lid v Kristu.

Efez. 3, 1—13.

Otázky.

1. S jakým uvědoměním se Pavel podroboval uvěznění? Verš 1; Skut. 21, 28. Které slovo Spasitelovo se na něm vyplnilo? Skut. 9, 16.
2. Co Pavel při Efezských předpokládal? V. 2; Skut. 22, 21.
3. Co dal Pán věděli Pavlovi? V. 3.
4. Jak bylo jemu oznámeno tajemství? V. 3; Gal. 1, 11, 12.
5. Proč má Pavel tyto věci za tak důležité? V. 4.
6. Jak to bylo s tím tajemstvím v dřívějších dobách? V. 5. Ale skrze čí působení nastalo plnější zjevení?
7. Jaký jest obsah tohoto tajemství? V. 6. Skrze které přímé zjevení Bůh objasnil toto tajemství Petrovi? Skut. 10, 34. 35; kap. 11, 17.
8. Za koho se Pavel měl se zřetelem na toto tajemství? V. 7. K čemu cítil se skrze tento dar povinen? I. Tim. 1, 12. Pozn. 1.
9. Ale jaký úsudek vynáší apoštol sám nad sebou? V. 8, první část. V čem vidí tedy svůj jediný úkol? V. 8, poslední část.
10. Jak mnoha lidem chtěl by přinésti to radostné poselství? Jak staré je tajemství tohoto radostného poselství? V. 9. Pozn. 2.
11. Které přednosní postavení zaujímá církev v tomto tajemství? V. 10. Pozn. 3.
12. Od kdy trvá ten Boží úmysl, svou milost zjevití v Kristu? Verš 11.
13. Čím jsme naplněni skrze víru v Krista? V. 12. Poz. 4.
14. Jaké bylo přání apoštolovo, které měl pro své učedníky? V. 13.

Poznámky.

Pavel nebyl jen podle jména apoštolem, jeho úřad apoštolský byl jako dar božské milosti a ukázal se v působení božské moci, která z pronásledovatele učinila služebníka Ježíše Krista.

2. »Dílo kázání evangelia je, vysvětliti všem, jaké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu... Pravý pastýř jeví ducha sebezapomínajícího. On, aby dílo Boží vykonal, nemá zření na sebe. Skrze kázání slova a v péči o duše — skrze práci v domech lidí — učí se znáti jejich potřeby, jejich soužení, jejich zkoušky a prolože společně pracuje s Tím velikým nosičem břemen, může s nimi cílit v jejich straslech, je potěšovali v jejich zármuťcích, jejich hlad duše ukojití a jejich srdce získali pro Boha. Při tomto díle jsou kazatelé přidělení andělé nebeští a on sám bude skrze pravdu osvěcován a poučován k spasení.« »Wirken der Apostel«, str. 427.

3. Projevením svého milosrdenství a své milosti činí Pán divy na lidských srdcích. On vykonává tak podivuhodné přeměny, že satan, vychloubaje se svou mocí, který se zapřisahl proti Božímu panování a Jeho zákonu, musí poznávati dítky Boží jako bezpečnou záštitou pravdy opalžené, nepřijímající vliv, působený skrze jeho učení a bludy. (Lze říci, že) jsou jemu nepochopitelným tajemstvím; i andělé Boží, kteří s lidskými silami pospolu žijí, vidí s úžasem i radostí, když padlý člověk až dosud dítko hněvu, vychováním ve škole Kristově vyvinul se v božskou povahu mravní, který nyní se horlivě účastní na spasitelném díle misijním Ježíšově v tomto světle.« E. G. W.

4. Je to, jakoby Pavel chtěl říci: »Utrpení nás apoštolů jsou pro vás a vaši víru docela čestná, není nejmenší příčiny, proč byste ve své víře měli ochabovati

nebo dokonce pozbývající dobré mysli, zpět ustupovati. Naše utrpení měla by vás spíše povzbuzovali k vytrvání.«

—○○○—

7. úkol. — 18. února. Zač. sob. 17.18.

Veliká rodina.

Efez. 3, 14—21.

Otázky.

Upozornění: Verše 2—13 jsou jako vložka, v které Pavel mluví o povolání pohanů a své vlastní činnosti jako apoštola. Ve 14. verši navazuje opět na řeč přerušenu od 1. verše.

1. K čemu se cítil pohnut Pavel při uvažování Božího díla vykoupení? Verš 14. Pozn. 1.
2. Jak nazývá Boha? V. 15. Pozn. 2.
3. Která je Pavlova první prosba pro věřící? V. 16. Pozn. 3.
4. Oč prosí Pavel na druhém místě pro svou církev? V. 17.
5. Co způsobuje zkušenost s Kristem? V. 18, první část.
6. Jaká víra loliko je vždy pravou věrou? Gal. 5, 6.
7. Čím se dává poznati láska ke Kristu? Jan 15, 10.
8. Jaký má vliv lásko na náš poměr k bratrstvu? Jan 15, 12—14.
9. Odkud víme, že jsme přešli (neboli pronikli) ze smrti do života? 1. Jan 3, 14.
10. Kdy bude lhářem ten, který praví, že Boha miluje? 1. Jan 4, 20.
11. Jaký důkaz máme pro to, že dílky Boží milujeme? 1. Jan. 5, 2.
12. Kterou zkušenost kromě toho budeme míti ve společenství s Kristem? Efez. 3, 17—19.
13. Čeho je Bůh mocen? V. 20.
14. Čím ukončuje Pavel svou modlitbu? V. 21.

Poznámky.

1. »Klekám na kolena svá.« »jistě veřejně jako i při domácích pobožnostech je naší předností, skláněti svá kolena před Pánem, přinášíme-li Jemu své modlitby. Pán Ježíš, náš vzor, »klekával a modlil se«. O Jeho učednících máme zprávy, že i oni »klekali na kolena a modlili se«. »Diener des Evangeliums«, str. 158.

2. Je to krásná myšlenka, že dítky Boží, všichni ti, kteří uznávají svcu povinnost býti poddáni Stvořiteli, náleží k jedné rodině — k rodině Boží; všichni pocházejí z jednoho pramene, jsouce závislí na jednom Bohu a jsou poslušni vůle Boha jako nejvyššího zákona svého živila.

3. »Kdo zasvěcuje tělo, duši i ducha Bohu, bude opět a opět vyzbrojen novou silou tělesnou i duševní; nevyčerpateľné bohatství nebes jest jemu dáno ku požití. Kristus dá jemu dchnutí svého Ducha, svůj vlastní život. Duch svatý působí plnou mocí na srdce i na mysl; milost Boží rozmáhá a rozhojňuje schopnosti, a dokonalost božské povahy pomáhá v díle zachraňování duší. Součinností Kristovou bude dokonalý v Něm, a přes všelikou ještě slabost lidskou může víra vykonati činy Nejvyššího.« E. G. W.

—○○○—

8. úkol. — 25. února. Zač. sob. 17.31.

Jeden Bůh.

Efez. 4, 1—10.

Otázky.

1. Jak opět sebe nazývá Pavel? V. 1, první část. Poz. 1.
2. Jaké je Pavlovo nulkové přání se zřením k věřícím? V. 1, poslední část. Pozn. 2.
3. V jakém duchu máme vésti své obcování? V. 2.
4. Co bychom vždy, buď jak buď měli zachovati? V. 3. Pozn. 3.

5. Jak měl by býti veden život církevní? V. 4, první část. Pozn. 4.
6. Co náleží také k jednotě církve? V. 4, poslední část. Pozn. 5.
7. Kolik Pánů má církev? V. 5. Pozn. 6.
8. Kolikerou víru? V. 5. Pozn. 7.
9. Kolikerý křest uznává Písmo svaté? V. 5. Pozn. 8.
10. Kdo je jako největší jednola nade vším a nade všemi? V. 6.
11. Proč nám jest možné uposlechnouti tohoto napomenutí apoštolova? V. 7.
12. Které místo z Písma svatého uvádí Pavel podle smyslu a zároveň toto místo objasňuje? V. 8. Žalm 68, 19. Pozn. 9.
13. Kterou cestou musil jíti Pán, aby mohl býti povýšen? V. 9, 10; Filip. 2, 8; Žid. 9, 24; Filip. 2, 10.

Poznámky.

1. Pavel nemá sebe za vězně Židů nebo Římanů. Podle rozkazu Božího koná své dílo pro Boha. Jako jeho Mistr měl i on možnost, se vyprostiti; ale on to neučinil, byl i zůstal vězněm svého Pána a proto nehleděl na ty, kteří ho pronásledovali, jako na nepřátele.

2. Pavel klade to bratřím na srdce, aby chodili tak, jak hodné je na jejich povolání. Lid Boží je vyvolán z hříchů a z temností, z modlářství, ze všeho, co je nízké, špatné a neslušné, z proslopášnosti, ctižádosti a zaslepenosti světa. Jsme povoláni k lepším věcem. Jsme »povolání svalí« (Řím. 1, 7), povolání k společenství (k účastenství) Jeho Syna, Ježíše Krista Pána našeho (1. Kor. 1, 9) povolání v svobodu (Gal. 5, 13). Jak tedy je mocné provolání tohoto textu pro nás, abychom vedli pravé obcování!

3. Nepřítel nenávidí sjednocenost více než my ji milujeme. Spasitel se modlil právě za sjednocenost

svých dílek, aby v tom byla světu zjevena Jeho sláva. Sjednocenost v Duchu je něco, co přebývá hloub v našem nitru, v naší vůli. Jen Duch svatý ji může způsobiti.

4. »Jedno tělo.« Tělo Kristovo jest Jeho církev. Tělo je pouze jedno, ale ono má mnohé údy.

»Jeden Duch.« Duch svatý, Duch Boží, Duch Kristův, Utěšitel, pravý život Boží, který oživuje církev a způsobuje její vespolečnost. Duch Boží, kterého přijímáme věrou do svého srdce, je počátkem věčného života.« E. G. W.

5. »Jedna naděje.« Naše naděje jest založena na zaslíbeních Božích. Ona se souslěduje v Kristu. Jest to ta slavná naděje, která křesťanské poučníky povzbuzuje v jejich pulování. Třebaže cesta někdy bývá i obličná, paprsky svělla této slavné naděje osvěcují naši cestu, občerstvují srdce a činí nás vytrvalými až do dojílí cíle.

6. Ve světě je mnoho pánů; ale křesťan zná jen jednoho Pána, svého Mistra, ne nějakého zemského pána, který jen krátký čas chránil, když byl na zemi, aby nám ukázal lásku Boží; ale nebeského Pána, který v sobě spojuje božské i lidské.

7. »Jedna víra.« Tato víra způsobuje všechno, co Bůh požaduje, a přijímá všechno, co Bůh dává.

8. »Jeden křest.« To je ten křest, o kterém Pavel mluví v listě k Řím. 6, 3—6. V úkonu ponoření jsou znázorněny významně smrt, pohřbení a zmrtvýchvslání Ježíšovo. Křtěnec tím vyznává svou víru v zemřelého a zmrtvých vslalého Krista, on vyznává, že svůj starý život odkládá, aby vedl nový život.

9. Srovnej s tím, co čteme v evang. Luk. 19, 11—13 a Mat. 25, 14. 15. »Ty hřivny, které Kristus svěřil své církvi, vztahují se zvláště na dary a požehnání, udělené skrze Ducha svatého... Tyto dary náleží nám již teď v Kristu; ale skutečné jich ujmou (držení) je závislé na našem přijetí (přijmou) Ducha Božího.« »Gleichnisse«, str. 322, 324.

»Jaté vedl vězně.« »A mnohá těla zesnulých svalých vstala.« To jsou ti, kteří při zmrtvýchvstání Ježíšovu vyšli ze svých hrobů a které Pán jako vítězoslávu svého vítězství nad hříchem a smrtí vzal s sebou do nebe.

—○○○—

9. úkol. — 3. března. Zač. sob. 17.43.

Duchovní dary.

Efez. 4, 11—16.

Otázky.

1. Dal-li Bůh všem dílkám svým dary? Efez. 4, 7. Pozn. 1.
2. Odkud pocházejí všechny tyto dary? 1. Kor. 12, 4—6. Jak rozdělil Bůh tyto dary? 1. Kor. 12, 8—10.
3. Kdo toliko může moudře rozděliti tyto dary? 1. Kor. 12, 11. Pozn. 2.
4. Kam dal Bůh všechny dary? 1. Kor. 12, 28, první část.
5. Co praví náš úkol vzhledem k té věci? Efez. 4, 11.
6. Jaký úmysl spojuje Bůh s těmito dary? V. 12. Poz. 3.
7. Kterým přirovnáním znázorňuje apoštol nutnost i požehnání těchto duchovních darů? 1. Kor. 12, 12-27.
8. Na jak dlouho Bůh ustanovil v církvi tyto dary? Efez. 4, 13.
9. Který dar jediný napomáhá nám ke všem ostatním darům? 1. Kor. 1, 4—7.
10. Čeho budeme uchráněni těmito dary? Efez. 4, 14.
11. K čemu kromě toho dal Pán ty dary? V. 15.
12. Kterým podivuhodným obrazem vyličuje apoštol opětně vzrůst církve? V. 16. Pozn. 4.

Poznámky.

1. »Jednomu každému.« Každá duše, která u víře přijímá Krista, přijímá nejen Ducha svatého povšechně, nýbrž i některý zvláštní dar Ducha sv. 1. Kor. 12, 7. 11.

Náležíme-li Kristu, můžeme také určitě býti o tom přesvědčeni, že jsme přijali některý božský dar k službě. A v důvěře v Něho smíme toho daru používali k oslavení Jeho jména.

2. Člověk nezná přesně sebe a své vlastní schopnosti, ale Bůh je zná. Skrze svého Ducha rozděluje ty dary podle schopnosti člověka, které v službě Bohu budou ještě rozvíjeny. Boží volba jest vždy lepší nežli naše, prolože Jeho moudrost je mnohem vyšší než naše.

3. Bůh dal církvi svého Ducha a duchovní dary především proto, aby se Jeho dílky mohly vyvíjeti v dokonalou osobitou povahu mravní, tak jak to od počátku měl ve svém úmyslu. Církev je mimo to božskou školou ve světě hříchů, která získáváním duší a v Jeho službě vzděláváním se má prospívat k duchovní plné zralosti.

4. Kristus ve své plnosti jest hlavou. Církev se svými rozličnými členy a dary je tělem. Od Krista přijala svůj život, z Jeho živého slova se vyživuje a jest naplňována živolem a mocí Ducha svatého, který jí udělil rozličné dary duchovní. Každý tento dar má sloužiti ke vzdělání církve a k oslavení Hlavy. Jaká to rozmanitost členů i darů, a přece jaká je to božská jednota i sjednocenost v působení!

—○○○—

10. úkol. — 10. března. Zač. sob. 17.56.

Denní náš život.

Efez. 4, 17—32.

Otázky.

1. Co mohl apoštol žádati, hledí-li se k uděleným darům? V. 17.
2. Čím se vyznačuje chování (obcování) pohanů? V. 18.
3. K čemu vede zatemnění srdce? V. 19; Řím. 1, 18—32.
4. Proč se život dítek Božích tak velmi liší od života pohanů? V. 20. 21.

5. V čem se projevuje nejprve tato přeměna? V. 22.
6. Jaká je naše přednost? V. 23. 24; Řim. 8, 2.
7. Který požadavek týká se dílka Božího se zřením k jeho řečem? V. 25.
8. Smíme-li podržeti hněv v srdci? V. 26.
9. Jak se máme chovati k rouhači? V. 27.
10. Jaké napomenutí je dáno tomu, kdo byl dříve nepoctivý? V. 28.
11. Jaká je přednost dílka Božího v společnosti? V. 29. Pozn. 1.
12. Proč je to nutné, abychom se chránili všeho toho převráceného? V. 30. Pozn. 2.
13. Které věci by u dílka Božího neměly býti sledány? V. 31.
14. Jak bychom se měli chovati k sobě navzájem? V. 32. Pozn. 3.

Poznámky.

1. »Tvrde výrazy zarmucují Pána, nemoudrá slova škodí... Buď vlídný ve své řeči; dávej dobrý pozor na svá slova; nedopusť, aby se vloudila nějaká tvrdost (hrubost) ve tvém vyjadřování se nebo do tvého počínání. Ať libá vůně podobnosti Krislu proniká všechno, co mluvíš, co činiš.« »Diener des Evangeliums«, str. 144.

2. Spojitost ukazuje, že Duch svatý je zarmucován lží, hněvem, nepoctivostí a marným mluvením. Když jsme se obrátili a stali se věřícími, jsme zapečetěni a přijali jsme Ducha svatého i Jeho vážnost; ale jsme varováni, abychom Jej nezarmucovali (Skut. 7, 51; Izai. 63, 10). »Lidé mají ve své moci Ducha Božího pollačovali (udušovali); jim je dána moc, že mohou voliti. Tím je poskytnuta úplná svoboda... Ustavičně Duch svatý přesvědčuje, a duše se rozhodují buď pro pravdu nebo proti ní. Proto je důležité, zvláště pro nositele poselství Kristova, kteří na Jeho místě mluví (prosí), aby jen takové činy

projevovali, jichž by nebylo třeba litovati!« »Diener des Evangeliums«, str. 155.

3. »Nic nemůže ospravedlniti ducha nesmiřitelného. Kdo je proti jiným nemilosrdný, tím ukazuje, že se jemu samému nedostalo odpouštějící milosti Boží. Skrze odpuštění Boží je srdce bloudícího mocně připoutáno na velké srdce věčné Lásky. Přítok božského milosrdenství vlévá se do duše hříšnickovy a od něho k duším jiných. Láska, slitování, které Kristus projevoval ve svém libezném životě, bude se shledávati i v těch, kteří se stali účastni jeho milosti.« »Gleichnisse«, str. 248, 249.

—○○○—

11. úkol. — 17. března. Zač. sob. 18.08.

Následovníci Boží.

Efez. 5, 1–21.

Otázky.

1. Nač poukazuje Pavel, aby nám ukázal naši odpovědnost? V. 1.
2. Kdo by měl býti naším vzorem v obcování? V. 2.
3. Které nepravosti neměly by býti shledány v našem životě? V. 3. 4.
4. Co si Bůh přeje viděti při nás místo takových věcí nepravých? V. 4, poslední čásť. Pozn. 1.
5. Kterým přikázáním hledí Pavel zesílit tu velikou důležitost svého napominání? V. 5.
6. Co lze říci o nepravém mínění, že Bůh to tak přesně nebere? V. 6.
7. Jaké vybidnutí pokládá apoštol za nutné? V. 7; 2. Petr. 3, 17.
8. Proč nesmíme nyní již býti účastníky skutků temnot? Verš 8.
9. V čem bude se skrze Ducha působené počínání zjevovali? V. 9.

10. K čemu nás způsobné učiní přijaté svěllo? V. 10; 2. Kor. 5, 9. 15.
11. S kým nemáme míli žádného společenství? V. 11.
12. Je vůbec možné nějaké společenství svělla s temností? 2. Kor. 6, 14. 15. 16. Pozn. 2.
13. Jak ohavné jsou ty skutky temnosti? V. 12.
14. Co se děje skrze naše obcování, jsme-li skutečně dílkami svělla? V. 13; 1. Kor. 14, 24. 25.
15. Čí je to úmysl, aby v každém člověku bylo svěllo? V. 14; Izai. 52, 1; kap. 60, 1.
16. K čemu apošlol opět napomíná? V. 15—17.
17. Co by arci při dílkách Božích vůbec nemělo býti shledáno? Co však mislo toho by mělo nastati? V. 18.
18. Co nám napomůže, abychom byli pravými následovníky Kristovými? V. 19—21. Pozn. 3.

Poznámky.

1. »Bůh si přeje, aby veškerý život Jeho lidu byl životem chválení a oslavování... Pán si přeje, abychom ten veliký úmysl vykoupení náležitě oceňovali a jej si opravdově vážili, abychom uznávali ty nabízené přednosti, nám jako dílkám Božím prokazované a s vděčným srdcem v poslušensství před Ním chodili. Boha s upřímným srdcem chválili a oslavovali, je zrovna tak povinností jako modlitba. Máme mnohem více, než činíme, mluvíti o svých převzácných zkušenostech v Pánu.« »Gleichnisse«, str. 296.

2. »Ale raději je tlescele!« To nemusí vždy býti slovy, nebylo by to ani vždy moudré. Významné mlčení, neúčastnění se, nečiníti něco společně se skutky temnosti bývá často mnohem lepší. »Ve svých řečech jakož i ve svém životě budou dílky Boží nelíčené, upřímné, přímé a pravdivé; připravují se náležitě k těm, v jejichž ústech není nalezena lesť.« E. G. W.

3. »Jako si Izraelité na své pouli po poušti zpřijemňovali svou cestu hudbou se svalými zpěvy, tak přikazuje Bůh svým dílkám nynějších dnů, aby své životní puťování obveselovaly duchovními zpěvy. Není působivějšího prostředku, aby slovo Boží bylo uchováno v paměti, jako když se v písni opětuje.« »Erziehung«, sl. 173.

—○○○—

12. úkol. — 24. března. Zač. sob. 18.19

Křesťanský život v domově.

Efez. 5, 22—33; kap. 6, 1—9.

Otázky.

1. Jaké naučení dává Pavel křesťanským ženám? V. 22. Pozn. 1.
2. Jaké poslavení je přisouzeno muži podle úmyslu Božího? V. 23.
3. V jakém smyslu je míněna tato poddanost ženy? V. 24. Pozn. 2.
4. Jaký úkol jest křesťanského manžela? V. 25. Pozn. 3.
5. Který úmysl spojil Kristus se svou láskou k církvi? V. 26. 27.
6. Co se tím míní se zřetelem na jednollivce? Zjev. 14, 5; Sofon. 3, 13.
7. Jak apoštol používá působení Kristova pro svou církev? Efez. 5, 28. 29.
8. Jak by se manželé měli chovali k sobě? V. 30.
9. Jak pevný jest pravý svazek manželský? V. 31; 1. Mojž. 2, 24.
10. Nač chce Pavel, aby slova v 1. Mojž. 2, 24 byla obrácena? Efez. 5, 32.
11. S čím ukončuje apoštol svá naučení, určená pro křesťanské manžely? V. 33. Pozn. 4.
12. Jaká je povinnost dílek? Efez. 6, 1.
13. Na které zvláštní zaslíbení poukazuje Pavel? V. 2. 3.

14. K čemu nemají otcové zneužívali svého postavení v rodině? V. 4. Pozn. 5.
15. Co se očekává neboli požaduje od křesťanského služebníka a křesťanské služby? V. 5. 6.
16. Co má určovali způsob služby? V. 7. 8.
17. Jak se má zaměstnavatel míti ke svým podřízeným? V. 9.

Poznámky.

1. Důraz není kladen na slovo »poddány«, nýbrž na rčení »jako Pánu«. V tom již lze viděti, že není tím míněno otcové se podrobení ani nucená poslušnost nebo dokonce bázeň bez lásky. Tomu rčení »poddány budete« je třeba rozuměti tak, že žena jakoby duše, srdce a mysl, jako ozdoba domácnosti, řízení mužovu se podrobí a v jemnocilném smýšlení bojí se jeho půvabnost rušili, jeho úspěch zmenšovali nebo dokonce ničili. V rodině je čelné postavení mužovo, pro které jej Bůh ustanovil.

2. »Manželsví, ten svazek pro celý život, je znamením spojení se Krista se svou církví. Téhož ducha, jakého Kristus dal najevo ke své církvi, mají podobně též zjevovati manželé k sobě navzájem. Ani muž ani žena nemají práva nad druhým panovačně si počínati. Pán dal pro manželství tento návod: Manžel má laskavě věovali péči své ženě a ji chránili, jako Kristus ochraňuje svou církev. Žena má svého muže milovali a míti jej ve vážnosti. Oba měli by projevovali ducha dobrolivosti, pevně se ustanovující na tom, že nebude jeden druhého zarmucovali a nějak si ubližovali.« »Svěd.« VII., str. 46, 47.

3. »Žádný z manželů neměl by jen tak zhola chtít přetvářeti jeden druhého podle svých názorů. Každý je za sebe povinen vydati Bohu počel. Tedy musí se každý sám lázati, co je pravé a co nepravé a jak by nejlépe

vyplnil svůj živolní účel. Věnujme tedy svou veškeru lásku Tomu, který za nás vydal svůj živol! Hledme, aby Kristus ve všem měl převahu. Čím více naše láska k Němu bude se prohlubovati a rozmáhali se, tím více bude i láska k sobě vespolek učištěna a utvrzena.« »Fußspuren«, str. 341.

4. »Vzniknou-li lěžkosti, neshody, nedorozumění a zklamání, tedy nedávejte přece nikdo z manželů místa té myšlence, že váš manželský sňatek je omylem neb chybou. Hledte tím rozhodněji k tomu, abyste byli jak jen možné je sjednoceni. Také neopomínejte prokazovati si pozornosti jako s počátku. Každým způsobem podpírejte se navzájem v boji živolním. Nejpřednější úsilí vaše buď, svého průvodce tímto životem oblažovati. To se slává vzájemnou laskavostí a shovívavostí. Pak manželský sňatek nebude znamenati konec lásky, nýbrž její počátek. Upřímné, pravé přátelství a srdečná láska jednoho k druhému poskytuje již zde předchozí okoušení radostí nebes.« »Fußspuren«, str. 340.

5. V jednom osobním svědectví, které před mnoha lety bylo dáno rodičům, bylo nám posláno ve shodě s tímto textem toto napomenutí: »Oloupili jste své dítky o jejich práva, jestliže jste málo činili pro jejich vychování, nevyučující je trpělivě a u víře, abyste z nich učinili osobité povahy mravní způsobilé pro nebe. Vaše počínání si přispívalo k tomu, že jejich důvěra byla olřesena. Byli jste příliš přísní, panovační, tyranšlí, hněviví, vadící se i naklonění všecko haniti a tím způsobujete od-cizování se v jejich náklannosti k vám. Vy je popouzíte k hněvu a často zbavujete je odvahy; příliš málo je k sobě přitahující. Láska zplozuje opělovanou lásku, příchylnost vzbuzuje též opělovanou příchylnost. Tentýž duch, jakého zjevujete dítkám svým, budou vám opět projevovali.« Svědectví« 2, str. 94. 95.

13. úkol. — 31. března. Zač. sob. 18.30.

Duchovní odění.

Efez. 6, 10—24.

Otázky.

1. K čemu napomíná apoštol své bratry? V. 10.
2. Proč musíme býti pravým způsobem vyzbrojeni? V. 11. 12. Pozn. 1.
3. Jak jen můžeme opanovati pole neboli zvířezili? V. 13. Pozn. 2.
4. Vylič naši ochrannou výzbroj! V. 14. 15; Izai. 59, 17.; kap. 52, 7.
5. Co je uvedeno jakožto pro nás nejnütnější obrana? V. 16. Pozn. 3.
6. Co je nám dovoleno jako jediná zbraň úločná? V. 17. Pozn. 4.
7. Na čem zvláštle je závislý úspěch boje? V. 18.
8. Proč prosí apoštol také za modlitby svých bratří a sester? V. 19.
9. Jak vyličuje své poslavení? V. 20.
10. Jak chce Pavel přesněji poučiti i povzbuditi Efezské o svém stavu? V. 21. 22.
11. S kterými slovy žehnajícími ukončuje Pavel svůj list? V. 23. 24. Pozn. 5.

Poznámky.

1. Odění duchovní jest úplná souprava obranných zbraní, jimiž Bůh člověka vyzbrojuje. Pavel za své ža-
látní vazby trávající dvě léta vidíval každého dne římské vojíny s úplnou výzbrojí, která je: náprsní krunýř, pás, obuv se stehenním brněním, přilba, štít a meč.

»Kdo úplné vyzbrojení Boží obléká a každého dne nějaký čas věnuje k modlitbě a zpytování Písma sva-
těho, nabude spojení s nebem, a jeho vliv na jeho okolí

bude tak působivý, že lidé dají se vysvoboditi a obrátí se.« Svěd. 5, str. 112.

2. »Chople se zbraně!« Iakový byl rozkaz vojenský za dnů Pavlových; on však používá jej pro jinou třídu lidí a k jinému dílu. Křesťan se má připraviti pro zvláštní doby, pro dny zlé a temné, v nichž duchové zlí se vši mocí budou lidi oklamávali, je sváděli a do záhuby přiváděli. Mnohdy nepřítel nevidíme, a zdá se všecko býti v klidu a pokoji. Křesťan musí však pevně sláti a býti bdělý, hotov jsa každé chvíli uposlechnouti rozkazu toho velikého Vůdce.

3. »Nade všecko.« Šlil kryje a chrání celou postavu bojovníkovu. Šlilem víry jest Pán Ježíš Kristus, který při všelikém úločení nepřítelovu zcela kryje svou osobu.

4. »Meč Ducha.« Křesťanů jediná zbraň útočná jest slovo Boží, to mocné poselství. Tento meč je dvoušedný, on zjevuje usmrcujícího nepřítel, tím je hřích, a je-li správně používán, tedy ničí moc hřichu. Jest to slovo, které dal Duch Boží, ten Duch, který jej činí účinkujícím v očišřování dílek Božích, ve vysvobozování hřišníků a v uchování od hřichů. Neponechávejte toto slovo v nečinnosti, nýbrž jděte s ním kupředu, abyste hřišníky získávali Kristu. »Nepotřebujeme říkali: Poslední dni souzení brzo na nás přijdou, jsou již tu. Teď používejme toho meče Páně, abychom naše duše jim očistili ode všech tělesných proslopášností, žádostí a vášní. Smýšlení, které se oddává lehkomyšlnosti, musí býti změněno. ... Naše úsilí, naše sebezapírání a naše stálost (nezvratnost) musí býti úměrná k tomu vysokému cíli, k němuž se ubíráme.« E. G. W.

5. »Pokoj a milost.« Tento list podivuhodně bohatý, plný světla a požehnání Božího započíná s přáním milosti i pokoje od Boha, Otce našeho, a Pána Ježíše Kri-

sta a končí opěť s přáním pokoje i milosli od trůnu Všemohoucího. Tato slova ukazují nám opěť a opěť to přehojné bohatství lásky Boží.

